Temps Ordinari - Trenta-quatrè diumenge (Jesucrist Rei)

Per Administrador el dg., 26/11/2017 - 09:00

Ez 34,11-12.15-17
1 Co 15,20-26-28
Mt 25,31-46

1) Un Rei que treballa pels seus servents Avui celebrem la festa de Jesucrist Rei de tot el món. La primera impressió en sentir aquest títol podria ser la d'un rei assegut en el seu tron, amb la seva corona, donant ordres i amb servents, que no li deixen fer res. Però Jesús és rei d'una altra manera. La primera lectura ens mostra Déu com a pastor diligent i preocupat per totes i cadascuna de les ovelles, individualment.

Què bonic és veure com Ezequiel insisteix que “jo mateix” és qui actua… no per delegació, no a distància, no des d'un torn llunyà. El nostre Déu és un Déu que s'acosta tant com pot, que actua, que cuida, que treballa, que serveix. Tant s'acosta que s'ha fet un de nosaltres, pel meravellós misteri de l'encarnació que contemplarem aquest Nadal. Tant actua, que Jesús arribarà a dir que no té on reclinar el cap…. Tant estima, que Jesús donarà la seva vida per amor a nosaltres, per donar-nos vida.

Ezequiel mostra a més aquest pastor a través de multitud de verbs, d'accions encadenades. Sant Ignasi als Exercicis ens convida a “considerar com Déu treballa i labora per mi en totes les coses criades sobre la faç de la terra, això és, es presenta com qui treballa”

És aquesta la manera que té Jesús de ser Rei de tot el món, que té Déu de ser Senyor de l'univers. És aquesta la manera que té el Senyor de ser Rei, que l'Església ens convida a contemplar i agrair...

Doncs bé, d'aquí sorgeix la pregunta: com segueixo les passes d'aquest Rei que ens dóna aquest exemple de treball i de desvetllament pels seus petits? Com em disposo, jo, a treballar, servir, comprometre'm, ajudar, acostar-me als altres? De quina manera puc aprendre d'aquest Senyor treballador i curós dels seus?

2) Un Rei que és present en els més petits
L'Evangeli aprofundeix més encara aquesta proximitat inèdita de Déu amb nosaltres. Sí, hem vist que Déu és present a través de les seves obres, del seu actuar sostenint, vivificant, animant, cuidant, acompanyant. Jesús ens diu avui que Ell no només actua, sinó que també rep el nostre servei. Ens recorda que Ell s'identifica amb aquells més petits, a qui anomena 'germans meus', que pateixen, que tenen necessitat, que estan oblidats, descartats.

Jesús s'identifica tant, que diu que ell mateix “té fam, té set, és foraster, està despullat, està malalt, és a la presó”... Ell mateix pateix amb qui pateix. No és, doncs, un Rei aliè als patiments dels més petits. Al contrari, Ell mateix pateix el patiment dels petits. Ell mateix experimenta, com si fos seu, aquest patiment.

Potser això, és una crida radical a veure que la meva vivència de fe no pot anar gents allunyada de la meva empatia, sensibilitat, acollida interpel·lant, del patiment dels més petits i vulnerables. Potser avui el Senyor ens convida a plantejar-nos: com obro els ulls i el cor al patiment dels altres? Com m'afecta a mi? Com em mobilitza? Quines accions concretes em convida a fer?

Si el Senyor se'ns presentava treballant (primera lectura) i ara se'ns presenta patint el patiment dels petits, a què em convida, això? Si vull seguir les seves passes, no ens estarà convidant a posar-nos també a la manera del qui treballa' pels altres i els serveix senzillament? De quina manera ho puc fer jo, això, en la meva vida?

3) Un Rei d'esperança
Finalment, la segona lectura ens convida a l'esperança. Abans hem parlat en uns termes que poden portar-nos a un cert voluntarisme. És cert: hi ha una invitació al compromís, al servei, a l'acció concreta i generosa. Però sabem també que som febles, que no arribem a tot, que no podem fer tot allò que voldríem. Necessitem esperança, necessitem fortalesa, una fortalesa que vingui de més enllà de nosaltres.

Per això, quan sant Pau escriu als corintis, els parla d'esperança, d'una esperança radical. És cert que veiem molt fracàs i molta mort. Però això no té la darrera paraula. Ens trobem en un dinamisme que porta cap a la vida, cap a un sotmetiment de les forces del mal, de la no-vida. Sant Pau ens convida a no tenir por, a no deixar-nos impressionar per les forces del mal que ens agiten tan sovint. No tenen la darrera paraula: “ell destituirà tota mena de sobirania, d'autoritat o de poder, i posarà el Regne en mans de Déu” i encara: “el darrer enemic destituït serà la Mort”... de manera que “així Déu serà tot en tots”. Forta esperança a què ens convida sant Pau...

Per tant, potser avui el Senyor ens convida a no tenir por, a treballar per aquest Regne, sense temor, sabent que estem

col·laborant, amb el nostre esforç, amb els nostres desvetllaments, amb la nostra tendresa, a què aquest Regne estigui en mans de Déu?

M'atreveixo a viure en l'esperança, encara que tantes coses ens volen portar al pessimisme i, per això, al desànim i la paràlisi?

M'atreveixo a viure en aquesta esperança activa? Que el Senyor ens ajudi a ser la nostra. Amén.

ETIQUETES
PETIT TREBALL SERVENT REI ESPERANÇA